

Arrest

nr. 97 029 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 januari 1977.

De verzoekende partij dient op 7 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2012, met kennisgeving op 10 oktober 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

A., D. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Babayurt op (...)

adres: (...)

wettelijke vertegenwoordiger van:

A., A. (...) (R.R.: (...)), geboren op (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter -§35- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 {BS 06.02.2012}; de gevallen bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.*

Er worden medische elementen ingeroepen voor A., D. (...),

Op 08.05.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 24.03.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag d.d. 07.08.2012 een standaard medisch getuigschrift d.d. 01.08.2012 (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor, waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 24.03.2012, Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene, In de beslissing d.d. 08.05.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift verzoekt de *“kosten lastens verwerende partij”* te leggen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij reeds het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent zij dat er sprake is van machts-overschrijding.

Het eerste middel luidt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte-toestand van verzoeker niet zou veranderd zijn ten aanzien van een vorige aanvraag.

Er wordt dus bijgevolg geargumenteed dat de ziekte-toestand niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf

Opmerkelijk bij deze is dat niet enige arts-attaché of enig medisch geschoold persoon dit stelt, doch integendeel, de attaché van de Minister zelf.

Het is evenwel duidelijk dat hier manifest sprake is van een schending van art. 9 TER VW en tevens de motiveringsplichting in die zin dat er nooit een beoordeling is gevraagd geworden aan de arts-attaché.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

cc

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico in houdt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er geen enkel advies van een arts-adviseur die stelt dat er niet voldaan is aan deze voorwaarden.

Er kan niet aanvaard worden dat zomaar elkeen uitspraak kan doen over de ziektetoestand van de aanvrager, en kan beoordelen of er al dan niet een wijziging is tussengekomen in de vroegere ziektetoestand.

Deze beoordeling is exclusief de bevoegdheid van een medisch geschoold persoon hierdoor aangesteld met name één der artsen-adviseurs, en kan niet zomaar gebeuren door de attaché zelf op basis van een prima facie beoordeling, een aanvoelen, een bepaalde mening.

Gezien er geen advies voorligt van een arts-adviseur dat stelt dat er geen wijziging is in de ziektetoestand, kan er dan ook niet aanvaard worden dat er in de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd dat voldaan is aan de voorwaarden van art. 9 TER

§3-5°;

Er werd door verzoekster een nieuw medisch attest voorgelegd, dat gedateerd is van na de afwijzing van de vorige aanvraag.

Zodoende is er wel degelijk sprake van een document dat niet werd voorgelegd bij een vorige aanvraag, en voor wat betreft de inhoud van het document is het enkel de arts-attaché die een beoordeling kan maken of de medische toestand veranderd is al dan niet.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de toetsing of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf, of nog, of er een wijziging heeft plaatsgevonden in vergelijking met een eerdere aanvraag, enkel gebeurd door een medisch geschoold persoon, weze een arts-attaché.

De argumentatie als zou voldaan zijn aan 9 ter § 5 VW op basis van een interpretatie van de inhoud van een medisch attest door de attaché en niet arts-adviseur is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder advies van de arts-adviseur te stellen dat geen wijziging zou zijn in de ziektetoestand.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige voorlegging van een advies van de arts-attaché die de beweringen in de beslissing ondersteunt, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheids- beginsel schendt.

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met betrekking tot het eerste middel het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Verzoeker meent dat ‘de motivering totaal kaduuk is’, en de beslissing strijdt met het art. 9ter, aangezien er ‘geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Verzoekers’ beschouwingen falen in rechte en in feite. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht beslist dat verzoekers’

aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Artikel 9ter — §3 5°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk worden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Er worden medische elementen ingeroepen voor A., D. (...).

Op 08.05.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 24.03.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag d.d. 07.08.2012 een standaard medisch getuigschrift dd. 01.08.2012 (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor, waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 24.03.2012. Het voorgelede medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene, in de beslissing d.d. 08.05.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). ”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...)

2° (...);

3°(...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. ” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift niet betwist dat dezelfde medische aandoening reeds bij de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging werd ingeroepen, doch verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat uit het loutere feit dat een nieuw medische attest werd voorgelegd, daterend van na de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging, zou moeten volgen dat het dossier opnieuw door een arts-attaché dient te worden onderzocht.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters standpunt uiteraard niet kan worden aangenomen, waar zij laat uitschijnen dat artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet nooit zou kunnen worden toegepast, zodra een nieuw document wordt voorgelegd, zelfs al blijkt uit de inhoud van voormeld document dat de gezondheidstoestand van de verzoekende vreemdeling ongewijzigd is gebleven. Verzoeksters beschouwingen zijn niet dienstig.

“Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag. De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van

verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 77 183 van 14 maart 2012)

"De Raad wijst erop dat de verwerende partij zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard "[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. ". Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van de verwerende partij om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen. " (R.v.V. nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster ingeroepen aandoening inderdaad reeds werd beoordeeld door de arts-adviseur. Het loutere feit dat verzoekster meent dat enkel de arts-attaché een beoordeling kan maken nopens de al dan niet gewijzigde gezondheids-toestand van verzoekster, is niet van die aard om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoekster beperkt zich in de uiteenzetting bij haar eerste middel tot vage en theoretische kritiek, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij zich wel degelijk op een nieuwe aandoening of een gewijzigde gezondheidstoestand zou hebben beroepen bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 03.08.2012. Verzoeksters slaagt er middels zijn vage uiteenzetting niet in aan te tonen dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verweerder is nagegaan of er nieuwe elementen werden aangebracht en dat hij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoekers tonen niet aan dat verweerder zich zou hebben beperkt tot de vaststelling dat zij zich op dezelfde aandoening beroepen zonder de andere elementen in rekening te nemen. Gelet op het feit dat verweerder terecht concludeerde dat alle door verzoekers ingeroepen elementen van de tweede aanvraag reeds in hun eerdere aanvraag ten gronde werd onderzocht, kon hij op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaren. " (R.v.V. nr. 71 876 van 15 december 2011)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel luidt als volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (..

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer

bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te stellen dat alles hetzelfde is gebleven als bij een vorige aanvraag.

Nochtans liggen nieuwe attesten voor, met medische inhoud, dewelke enkel op hun inhoud kunnen getoetst worden door een medisch geschoold persoon, weze de arts- attaché.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie dat alles hetzelfde zou zijn gebleven.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu dient vastgesteld dat dit niet gebeurd is;”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met betrekking tot het tweede middel het volgende:

“In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;

- de materiële motiveringsplicht.

In de uiteenzetting bij het tweede middel beroept verzoekster zich tevens op de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou hebben besloten dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden

beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster herhaalt in haar tweede middel hoofdzakelijk de kritiek uit zijn eerste middel, waar hij aanvoert dat de inhoud van het nieuw voorgelegde medische attest slechts kon worden beoordeeld door een medische geschoold persoon. In antwoord op verzoeksters beschouwingen verwijst de verwerende partij naar de uiteenzetting naar aanleiding van verzoeksters eerste middel.

Overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk te besluiten tot de onontvankelijkheid van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, indien kan worden vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

De verwerende partij beklemtoont dat verzoekster nergens in haar inleidend verzoekschrift betwist dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven, doch zij beperkt zich tot de kritiek dat de aanvraag diende te worden onderzocht door een arts-attaché. Verzoeksters kritiek kan niet worden aangenomen.

Terwijl de motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekster en de door haar in haar aanvraag ingeroepen elementen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat de door verzoekster ingeroepen elementen slechts de bevestiging uitmaken van een eerder aangehaalde gezondheidstoestand, dewelke na grondig en zorgvuldig onderzoek niet werd aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de gemachtigde bij het nemen van diens beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. Gelet op de nauwe samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden deze samen besproken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de

bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 7 augustus 2012 reeds werden ingeroepen in het kader van haar aanvraag van 24 maart 2012, terwijl haar gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en het nieuw voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partij op zowel 24 maart 2012 als 7 augustus 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, luidde op het ogenblik van het nemen van huidige bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid,

die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door de verzoekende partij ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 7 augustus

2012 ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 maart 2012. Haar gezondheidstoestand zou ongewijzigd zijn en het nieuw voorgelegde medisch getuigschrift, daterend van 1 augustus 2012, zou slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van 24 maart 2012 op 8 mei 2012 onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd door de Raad verworpen op 26 november 2012 bij arrest nr. 92 084.

De Raad stelt vast dat een nauwkeurige vergelijking van de aanvraag van 24 maart 2012 met de door de verzoekende partij op 7 augustus 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, geen noemenswaardige verschillen oplevert. Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch attest van dokter P. D. van 15 maart 2012 toegevoegd aan de aanvraag van 24 maart 2012 op de datum na woordelijk identiek is aan het attest van dezelfde arts van 1 augustus 2012 toegevoegd aan de aanvraag van 7 augustus 2012. Zij verschillen slechts doordat bij het laatste medisch attest de bijlage *“Tchetchenie: traitements du PTSD”* wordt toegevoegd, terwijl deze niet aan het eerdere attest werd toegevoegd. De medische problematiek die de verzoekende partij in beide aanvragen inroept, is dezelfde, namelijk aandoeningen die het gevolg zijn van traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. Aldus kan de kritiek van de verzoekende partij, waar zij stelt dat *“er [...] door verzoekster een nieuw medisch attest [werd] voorgelegd, dat gedateerd is van na de afwijzing van de vorige aanvraag. Zodoende is er wel degelijk sprake van een document dat niet werd voorgelegd bij een vorige aanvraag”* niet worden gevolgd, gelet op de gegevens uit het administratief dossier. Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten dat de in het kader van de aanvraag van 7 augustus 2012 ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 24 maart 2012, nu het medisch attest toegevoegd aan deze laatste aanvraag de eerdere gezondheidstoestand bevestigt

Voor het overige houdt de verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk voor dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat ooit een beoordeling werd gevraagd aan een arts-attaché, terwijl dit volgens haar niet kan gebeuren door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zelf op basis van een prima facie beoordeling. Zij stelt dat enkel een arts-attaché kan beoordelen of de gezondheidstoestand is gewijzigd of niet. Deze redenering kan niet gevolgd worden. In casu volstaat een eenvoudige lezing van de attesten om te besluiten dat zij over dezelfde medische problematiek gaan.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat *“bovendien [...] verwerende partij [dient] na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken”*, merkt de Raad op dat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 augustus 2012 op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat dezelfde elementen werden kenbaar gemaakt als tijdens de vorige aanvraag waarover al een beslissing werd getroffen. Dit concreet motief waarop de bestreden beslissing steunt wordt met deze grief door de verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin houdt zij voor dat de ziekte-toestand verergerd is. Er kan vastgesteld worden dat de grief van de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing daar zij het determinerend motief ervan niet weerlegt. De elementen die zij inroept zijn niet gericht tegen het determinerend motief van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van machtsoverschrijding. Deze onderdelen van de middelen zijn ongegrond.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen

komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van de middelen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van de middelen is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van de middelen is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN